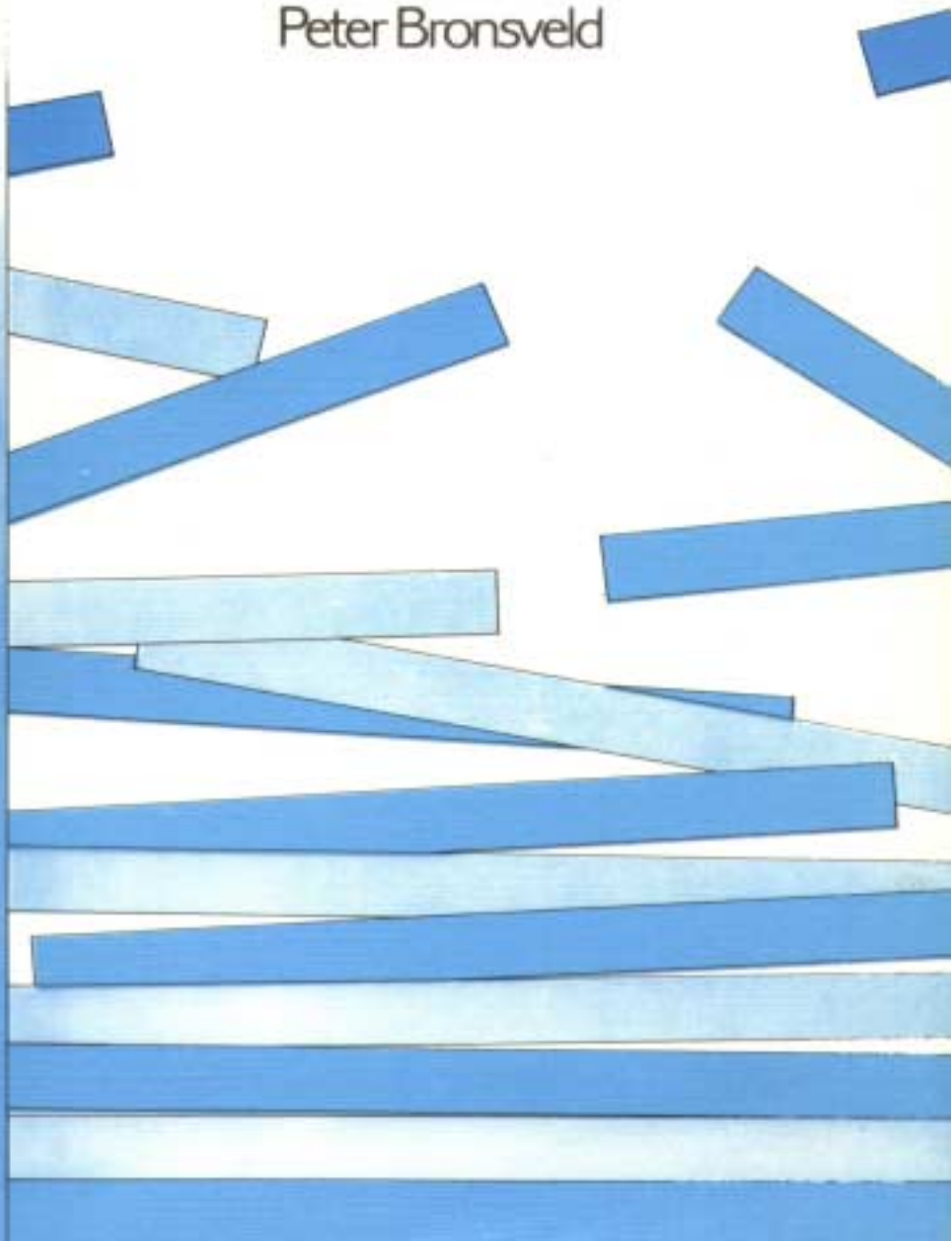

Kracht van Omhoog

Basisstudies 1

Peter Bronsveld

Basisstudies 1

Peter Bronsveld

- De mens
- De gemeente Gods
- De doop in de Heilige Geest
- De dienst der gebeden
- Gaven en bedieningen
- De methode van de Meester

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Bronsveld, Peter

Basisstudies/ Peter Bronsveld,

-Gorinchem: Kracht van Omhoog

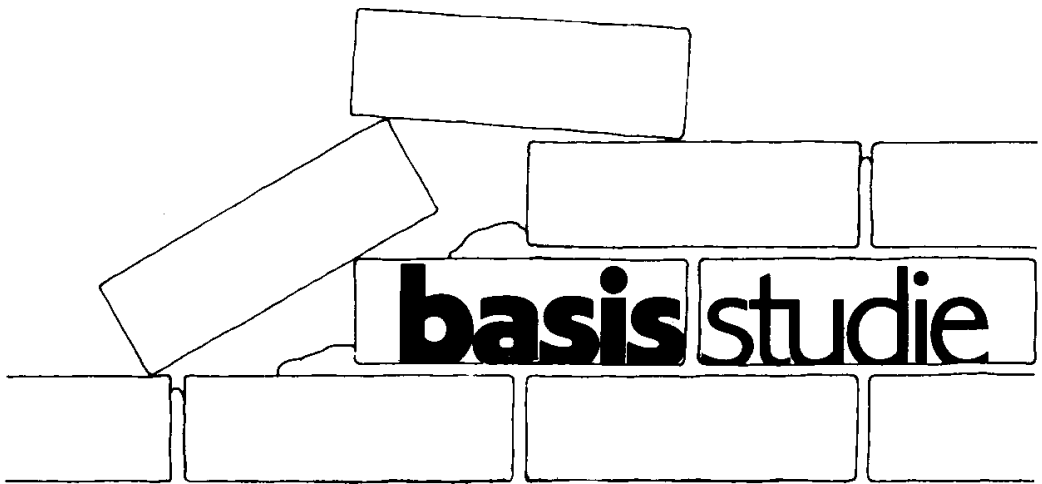
1: De mens, de gemeente Gods, de doop in de Heilige Geest, de dienst der gebeden, gaven en bedieningen, de methode van de Meester

Met lit. opg.

ISBN 90-6261-521-X

SISO 255 UDC 242

Trefw.: geloofsleven

de mens

God heeft de mens hoog staan! Ook David wist dit al:

- 'Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet? *Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en met heerlijkheid en luister gekroond*' (Psalm 8:5 en 6).

Ooit trachtte men Jezus te stenen, omdat Hij God zijn Vader noemde. Men ervoer dat als heiligschennis:

- 'Niet om een goed werk willen wij U stenen, maar om godslastering en omdat Gij, een mens, Uzelf God maakt' (Johannes 10:33).

In plaats van deze aanklacht te weerleggen, bevestigde de Heer deze juist: héél de mensheid is van goddelijk niveau:

- 'Is er niet geschreven in uw wet: Ik heb gezegd: *Gij zijt goden? Als Hij hén goden genoemd heeft, tot wie het woord Gods gekomen is, en de Schrift niet kan gebroken worden, zegt gij dan tot Hem, die de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft: Gij lastert, omdat Ik heb gezegd: Ik ben Gods Zoon?*' (Johannes 10:34-36).

Ook de apostel Paulus had een dergelijk mensbeeld. In zijn toespraak op de Areopagus citeerde hij met instemming hetgeen Griekse dichters over de mens hadden gezegd:

- 'Hij is niet ver van een ieder van ons. Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij, gelijk ook enige van uw dichters hebben gezegd: *Want wij zijn ook van zijn*

geslacht. Daar wij dan van Gods geslacht zijn, moeten wij niet menen, dat de godheid gelijk is aan goud of zilver of steen door menselijke kunstvaardigheid gesneden of bedacht' (Handelingen 17:28 en 29).

Geen wonder dat in elk mensenkind het verlangen naar zijn goddelijke oorsprong leeft. De stem van zijn hart kan door de zonde worden gesmoord, maar de roep naar God is er:

- 'Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en grenzen van hun woonplaatsen bepaald, *opdat zij God zouden zoeken, of zij Hem al tastende vinden mochten, hoewel Hij niet ver is van een ieder van ons'* (Handelingen 17:26 en 27).

God staat positief tegenover de mens. Deze is niet 'een zondaar van nature', maar hij is van goddelijke origine. Vandaar Gods bijzondere zorg voor kleine kinderen wier leven door verleiding tot zonde nog niet verworden werd:

- 'Ziet toe dat gij niet één dezer kleinen veracht. Want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen

voortdurend het aangezicht zien van mijn Vader die in de hemelen is' (Mattheüs 18:10).

Gods eeuwig voornemen

Wie wil weten wat God met de mens voorheeft, moet naar zijn oorsprong terug:

- 'En God zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis, opdat zij heersen..... (Genesis 1:26).

Geschapen naar Gods beeld! Dit wordt in de mens tot uitdrukking gebracht, doordat de Heer hem vergunt zelfstandige wilsbeslissingen te nemen. De mens mag op zoek gaan naar God, op zoek naar een bovennatuurlijke, geestelijke dimensie in zijn bestaan. De mens werd in eerste instantie als een 'natuurlijk wezen' geschapen:

- 'Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen' (Genesis 2:7).

Het 'geestelijke leven' moest bij Adam en Eva nog tot ontwikkeling gebracht worden, getuige het feit dat zij God slechts kenden via zintuiglijke waarneming:

- *'Toen zij het geluid van de Here hoorden, die in de hof wandelde, in de avondkoelte, verborgen de mens en zijn vrouw zich voor de Here God tussen het geboomte in de hof' (Genesis 3:8).*

Verdreven uit het paradijs, levend in een door de boze overweldigde wereld, moest de mens nu uitzien naar Hem die de ontbrekende, geestelijke dimensie in zijn bestaan tot ontwikkeling zou kunnen brengen:

- *'Aldus staat ook geschreven: de eerste mens, Adam, werd een levende ziel; de laatste Adam een levendmakende geest. Doch het geestelijke komt niet eerst, maar het natuurlijke, en daarna het geestelijke' (1 Cor. 15:45 en 46).*

Naast zijn natuurlijke geboorte - uit '(vrucht)water' zoals dat in het bijbelse spraakgebruik heet - zou het bij de mens ook tot een gééstelijke geboorte moeten komen:

- *'Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan. Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest. Verwonder u niet, dat Ik u gezegd*

heb: Gijlieden moet wederom geboren worden' (Johannes 3:5-7).

Leven in een boze wereld

De grote tragedie van de zondeval was dat de mens daarmee in een wereld terecht kwam die door zonde en dood werd beheerst. Van koning werd men slaaf:

- *'Daarom, gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben' (Romeinen 5:12).*

Voortaan moest de mens leven onder de heerschappij van de 'overste dezer wereld', zonder hoop en zonder God:

- *'Wij weten dat de gehele wereld in het boze ligt' (1 Johannes 5:19).*
- *'Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop der wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid...' (Efeziërs 2:1 en 2).*

Vanaf de eerste zonde moest elk mens zich weren tegen de macht van het

kwaad dat zich aan hem opdrong. Kaïn heeft dat ervaren:

- 'En de Here zeide tot Kaïn:
Waarom zijt gij toornig en waarom is uw gelaat betrokken? Moogt gij het niet opheffen, indien gij goed handelt? Doch indien gij niet goed handelt, ligt *de zonde als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, doch over wie gij moet heersen*' (Genesis 4:6 en 7).

Kaïn faalde, maar vele van zijn 'tijdgenoten' leerden wél om de zonde, die als een belager klaar lag, af te wijzen. Ondanks de pressie van de 'vijand' rondom, leerden velen in de oertijd dat het mogelijk was met God te wandelen en daarmee over de zonde te heersen:

- 'En Henoch wandelde met God, en hij was niet meer, want God had hem weggenomen' (Genesis 5:24).
- 'Noach was onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man; Noach wandelde met God' (Genesis 6:9).

'Menselijke' verdorvenheid

Terwijl sommigen de boze 'van het lijf wisten te houden' door met God te wandelen, gaven anderen zich juist aan het kwaad over. Zonde hoort van

nature niet bij de mens, maar wanneer men zich er bewust aan overgeeft, zal zelfs het beste wat God in de mens gelegd heeft, 'verdorven' kunnen worden:

- *'Toen de Here zag dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slecht en boos was, berouwde het de Here, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem in zijn hart....En God zag de aarde aan, en zie, zij was verdorven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven'* (Genesis 6:5,6 en 12).

Door de loop der eeuwen heen is dit de 'normale' gang van zaken geweest bij het mensdom. Het degeneratieproces waarbij de zondemachten zich in het leven van de mens doen gelden, is praktisch zo onontkoombaar, dat de profeet generaliserend kon opmerken:

- 'Niemand is rechtvaardig, ook niet één, er is niemand, die verstandig is, niemand die God ernstig zoekt; allen zijn afgeweken, tezamen zijn zij *onnut geworden*. (Romeinen 3:10,11 en 12).
- 'Wij allen dwaalden als schapen, wij *wendden ons ieder naar zijn eigen weg*, maar de Here heeft ons

aller ongerechtigheid op hem doen neerkomen'(Jesaja 53:6).

verkondigen het aangename jaar des Heren' (Lucas 4:18 en 19).

Bevrijding en herstel

Van oorsprong is de mens goed! Hij is in zoverre 'verdorven' als hij is afgeweken, zijn weg op aarde heeft verdorven, dwaalt als een schaap. Vandaar dat er herstel mogelijk is voor de mens! De zonde hoort niet bij hem, deze is hem wezensvreemd. Vandaar dat Jezus hem bevrijding en herstel bieden kan:

- '*Om ons te redden van onze vijanden en uit de hand van allen die ons haten dat Hij ons zou geven, zonder vreze, uit de hand der vijanden verlost, Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht, al onze dagen*' (Lucas 1:71,74 en 75).

Jezus kwam om de mens van de zonde(macht) - die hem wezensvreemd is - te bevrijden:

- 'De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te

De mens hoort niet thuis in het 'diensthuis van de duivel', hij hoeft er dan ook niet te blijven:

- 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een ieder, die de zonde doet, is een slaaf der zonde. *En de slaaf blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig. Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn*' (Johannes 8:34 en 35).
- 'Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door zijn dood hem, die de macht over de dood had, de duivel, zou ontronen en allen zou bevrijden, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren' (Hebreeën 2:14 en 15).

Overwinningsleven

juist omdat de zonde niet bij het wezen van de mens hoort, is er door de gemeenschap met Jezus Christus voor de gelovige overwinningsleven mogelijk:

- 'Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, *veel*

meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus' (Romeinen 5:17).

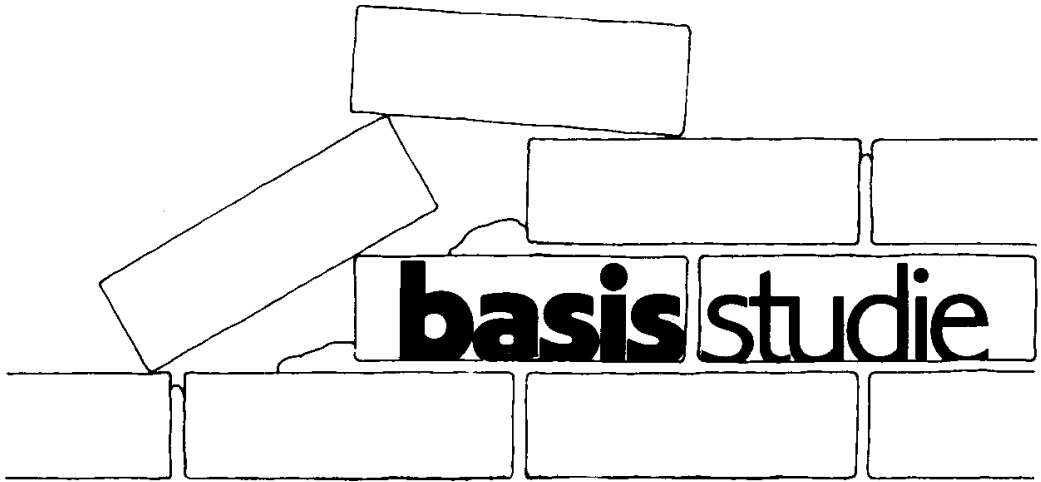
In het leven van Gods kinderen is het licht sterker dan de duisternis:

- *'Wij weten dat een iegelijk, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart*

zichzelven, en de boze vat hem niet' (1 Johannes 5:18, Statenvert.).

Levend als vrije mensen wordt het dienen van God en het doen van het goede voor de gelovige de meest natuurlijke zaak van de wereld:

- *'Want zijn maaxsel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen' (Efeziërs 2:10).*

de gemeente Gods

Wat moeten we verstaan onder het bijbelse begrip 'gemeente'? In Nieuwtestamentische zin gaat het letterlijk om een 'vergadering van bijeengeroepen voor een bepaald doel'.

De universele gemeente

Het is van de wereldwijde 'vergadering' van allen die verlost werden 'uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde, in wie wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden', dat Jezus zegt:

- 'Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra (de belijdenis die Petrus aflegde dat Jezus de Messias is) zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen

haar niet overweldigen' (Mattheüs 16:18).

Het is aan deze 'universele gemeente' dat de Vader zijn Zoon en zijn Geest toevertrouwde: •En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt' (Efeziërs 1:22,23).

Gebruikt de bijbel het begrip 'gemeente' in universele zin, dan doelt ze op de persoonlijke relatie die elke ware gelovige met Christus hebben mag:

- 'Daarom zal een man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot

één vlees zijn. Dit geheimenis is groot, doch ik spreek met het oog op Christus en de gemeente' (Efeziërs 5:31,32).

De gemeente in een landstreek

Soms wordt het begrip gemeente gebruikt om de diverse groepen in een gehele landstreek aan te duiden:

- 'De gemeente dan door geheel Judea, Galilea en Samaria had vrede; zij werd opgebouwd en wandelde in de vreze des Heren, en zij nam in aantal toe door de bijstand van de Heilige Geest' (Handelingen 9:31).

De 'plaatselijke' gemeente

De term 'gemeente' is van toepassing op alle gelovigen in een bepaalde plaats:

- 'En het bericht daarvan kwam *de gemeente van Jeruzalem* ter ore en zij vaardigden Barnabas af naar Antiochië.... en het geschiedde, dat zij een vol jaar *in de gemeente* gastvrij ontvangen werden' (Handelingen 11:22,26).

De gemeenten in een bepaalde plaats

Tenslotte wordt het begrip gemeente ook gebruikt om de diverse samenkomsten in een bepaalde stad aan te geven:

- 'Groet Prisca en Aquila, mijn medearbeiders in Christus Jezus, mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook *al de heidengemeenten*. Groet insgelijks *de gemeente bij hen aan huis*' (Romeinen 16:3-5).
- 'Groet hen, die behoren tot de *kring van Aristobulus*.... Groet hen, die behoren tot *de kring van Narcissus*, die in de Here zijn.... Groet Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, *en de broeders bij hen*' (Romeinen 16:10-14).

Haar wezen

Wat nu is het karakter van de gemeente van Jezus Christus? De bijbel spreekt over deze 'vergadering van bijeen geroepen' op verschillende wijzen, in verschillende beelden. Elk daarvan geeft een bepaalde karaktertrek van de gemeente aan:

De gemeente als lichaam

Iedere gelovige is als een lid van een lichaam: het heeft een eigen karakter en een geheel eigen functie, maar kan toch niet los gedacht worden van de rest van het lichaam:

- 'Want gelijk het lichaam één is en vele leden heeft, en al de leden van het lichaam, hoe vele ook, één

lichaam vormen, zo ook Christus; want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt' (1 Corinthiërs 12:12,13).

- 'Want, gelijk wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben, zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkander' (Romeinen 12:4,5).

Deze symboliek spreekt van de onderlinge verbondenheid van de leden van de gemeente, en hun wederzijdse zorg voor elkander:

- 'En Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente' (Kolossenzen 1:18).

De gemeente als huisgezin

De bijbel legt het accent op de onderlinge verbondenheid tussen gelovigen in de gemeente ongeacht hun achtergronden. Of ze nu uit de heidenen of uit het jodendom tot geloof kwamen, zij vormen één huisgezin:

- 'Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en

huisgenoten Gods ..... (Efeziërs 2:19).

- 'Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een pijler en fundament der waarheid' (1 Timotheüs 3:15).
- 'Ik zal onder hen wonen en wandelen.... Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot vader zijn en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Here, de Almachtige' (2 Corinthiërs 6:16,18).

De gemeente als bruid

Om de toewijding van de gemeente voor te stellen waarmee zij zich voorbereidt om de Heer steeds beter te leren kennen, gebruikt de bijbel het beeld van de ondertrouwde vrouw, de gemeente in haar 'verlovingstijd'.

- 'Want met een ijver Gods waak ik over u, want ik heb u verbonden aan één man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen. Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige en loutere toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden' (2 Corinthiërs 11:2,3).

De gemeente als echtgenote

De gemeente geniet het voorrecht van een intieme relatie met haar Heer. Om dit uit te beelden gebruikt Paulus het beeld van het huwelijk:

- 'Mannen hebt uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft, om haar te heiligen,... niemand haat ooit zijn eigen vlees, maar hij voedt het en koestert het, zoals Christus de gemeente.... Dit geheimenis is groot, *doch ik spreek met het oog op Christus en op de gemeente'* (Efeziërs 5:25,29,32).

De gemeente als tempel

Onze God verlangt er naar om Zich in het midden der gemeente te openbaren. Zij wordt daarmee een tempel voor de Heer:

- 'Welke gemeenschappelijke grondslag heeft *de tempel Gods* met afgoden? *Wij toch zijn de tempel van de levende God'* (2 Corinthiërs 6:16).
- 'In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot *een woonstede Gods in de Geest'* (Efeziërs 2:21,22).

- 'En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van *een geestelijk huis'* (1 Petrus 2:4,5).

De gemeente als priesterschap

De gemeente ervaart niet alleen Gods aanwezigheid in haar midden, ze heeft er ook actief deel aan. Ze vormt niet alleen een tempel, maar ook een priesterschap in die tempel:

- 'Laat u gebruiken om een *heilig priesterschap* te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn door Jezus Christus' (1 Petrus 2:9).
- 'Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, *een koninklijk priesterschap*, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht' (1 Petrus 2:9).

Niet langer worden in de gemeente van het nieuwe verbond materiële offers gebracht, maar 'geestelijke offers', die uiting geven aan de gesteldheid van het hart:

- 'Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen die zijn naam belijden' (Hebreeën 13:15).

Deze dienst aan God zelf is een van de hoogste doelen van de Heer met zijn gemeente:

- 'Gij hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde' (Openbaring 5:10).

Haar zending

Wat is nu de zin van het bestaan van de gemeente in deze wereld? Welke taak heeft ze, waar leeft ze voor?

Getuigenis afleggen van de waarheid

De Heer vertrouwd zijn gemeente zijn Woord toe, zij mag daarin vastheid vinden:

- 'Mocht ik nog uitblijven, dan weet gij, hoe men zich behoort te gedragen in het huis Gods, dat is de gemeente van de levende God, een *pijler en fundament der waarheid*' (1 Timotheüs 3:15).

De veelkleurige wijsheid Gods bekend maken

De gemeente mag door haar bestaan en haar strijd in de hemelse gewesten de machten der hel confronteren met het voornemen dat God door haar volvoert:

- '...opdat thans *door middel van de gemeente* aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden, naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd' (Efeziërs 3:10,11).

De Vader aanbidden en prijzen

- 'De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidder de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid' (Johannes 4:23).
- 'Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, *Hem zij de heerlijkheid in de gemeente* en in Christus Jezus tot in alle geslachten, van eeuwigheid tot eeuwigheid! Amen' (Efeziërs 3:20,21).

Haar leden opbouwen in het geloof

- 'En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars,

om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus' (Efeziërs 4:11-13).

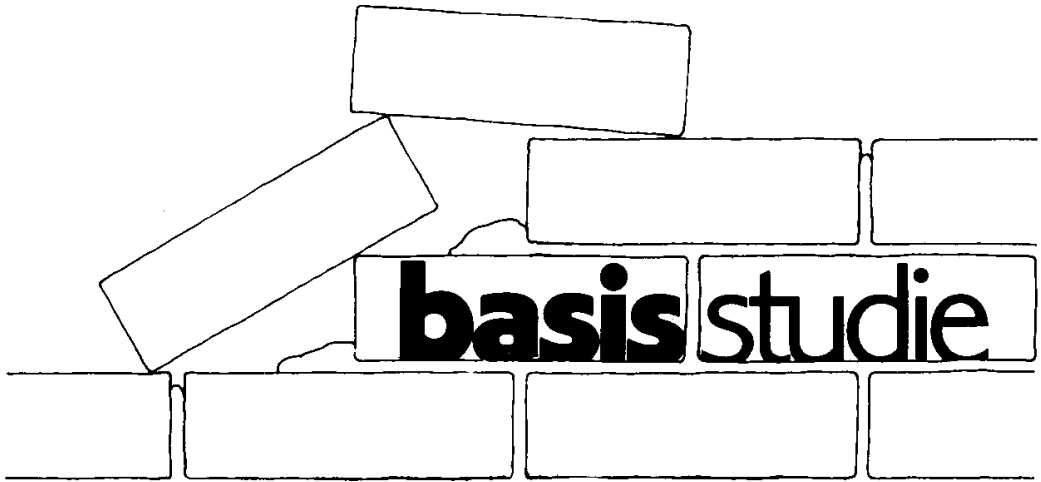
Haar leden corrigeren en bevrijden

- 'Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen..... Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij op

aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel, en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel' (Mattheüs 18:15,16,18).

De wereld beëvangeleren

- 'Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld' (Mattheüs 28:18,19,20).

de doop in de Heilige Geest

Gods Woord maakt melding van een bijzondere ervaring die de eerste christenen ondergingen: zij werden 'gedoopt in de Heilige Geest'. Johannes sprak daar al van. Onze Meester bevestigde zijn woorden. En ook door de apostel Petrus werden ze geciteerd:

- 'Ik doop u met water tot bekering, maar Hij, die na mij komt, is sterker dan ik; ik ben niet waardig Hem zijn schoenen na te dragen; die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur' (Johannes de Doper volgens Mattheüs 3:11).
- 'Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden' (Jezus volgens Handelingen 1:5).

- 'Toen ik begonnen was te spreken, viel de Heilige Geest op hen, evenals in het begin ook op ons. En ik herinnerde mij het woord des Heren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden' (Petrus naar Handelingen 11:15 en 16).

Een ervaring

Wat betekent het nu om te worden 'gedoopt in de Heilige Geest'? Het Nieuwe Testament geeft diverse beschrijvingen van dit gebeuren, die elk voor zich een bepaald facet van deze ervaring belichten: In de eerste plaats was het een beslissende ervaring:

- 'Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om in eeuwigheid bij u te zijn' (Johannes 14:16).

Ze was bovendien concreet waarneembaar:

- 'Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden' (Handelingen 10:44).
- 'En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden' (Handelingen 19:6).

De doop in de Heilige Geest was duidelijk onderdeel van Gods plan, een vervulling van zijn belofte:

- 'En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen' (Handelingen 2:17).

Hij behoort tot de ervaringswereld van hen die tot geloof komen:

- 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus tot vergeving van uw

zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen' (Handelingen 2:38).

Bovendien is hij ook voor gelovigen van vandáág bestemd:

- 'Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal' (Handelingen 2:39).

De Handelingen als voorbeeld

De beschrijvingen die de Handelingen der apostelen geven van de ervaring van de eerste gelovigen zijn meer dan slechts geschiedenis. Ze laten zien hoe de Heer de gelovigen door alle eeuwen heen zegenen wil door hun zijn Geest te schenken. Ook voor de Handelingen geldt:

- 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 Timótheüs 3:16 en 17).

Het boek Handelingen laat duidelijk zien in welke termen wij de doop in de Geest moeten definiëren. Tot vijf maal

toe wordt beschreven hoe de eerste christenen deze ervaring ontvangen:

- Handelingen 2:1-4 - op de Pinksterdag
- Handelingen 8:14-17 - in Samaria
- Handelingen 9:12-17 - de apostel Paulus
- Handelingen 10:44-48 - in het huis van Cornelius
- Handelingen 19:1-6 - in Efeze

Deze beschrijvingen zijn slechts voorbeelden van de ervaring van de gelovigen in die dagen. Wáár ook maar het woord gepredikt werd en mensen tot geloof kwamen, stortte de Heer zijn Geest over hen uit:

- '... zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd, terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten en door de Heilige Geest toe te delen naar zijn wil' (Hebreeën 2:3 en 4).

Gebed, handoplegging en vreemde talen

Als we de ervaringen van de eerste gelovigen met elkaar vergelijken, zien we verschillende zaken naar voren komen: gebed, handoplegging en de

openbaring van de gave van het spreken in tongen. Voordat de dag aanbrak waarop de Geest voor de eerste maal uitgestort worden zou, wijdden de gelovigen zich aan het gebed:

- 'Deze allen bleven eendrachtig volharden in het gebed..... (Handelingen 1:14).

In Samaria baden Petrus en Johannes met elk van de nieuwe gelovigen onder handoplegging:

- 'Toen nu de apostelen te Jeruzalem hoorden dat Samaria het woord Gods aanvaard had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes, die, daar aangekomen, voor hen baden, dat zij de Heilige Geest mochten ontvangen' (Handelingen 8:14 en 15).

Ook de apostel Paulus ontving handoplegging, opdat hij de doop in de Geest zou ontvangen:

- 'En Ananias ging heen en kwam in het huis, en hij legde hem de handen op en zeide: Saul, broeder, de Here heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg, waarlangs gij gekomen zijt, opdat gij weer zoudt zien en met de Heilige Geest vervuld worden' (Handelingen 9:17).

In Efeze was het de apostel Paulus zelf die volgelingen van de Heer de handen oplegde en met hen bad om de doop in de Heilige Geest:

- 'En toen Paulus hun de handen oplegde kwam de Heilige Geest over hen (Handelingen 19:6).

Doorgaans ontvingen de gelovigen, wanneer zij in de Geest gedoopt werden, de mogelijkheid zich te uiten in talen, zoals de Geest die gaf uit te spreken. Dit gebeurde op de Pinksterdag, in het huis van Cornelius en in Efeze.

- 'En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken' (Handelingen 2:4).
- 'En al de gelovigen uit de besnijdenis, die met Petrus waren medegekomen, stonden verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken' (Handelingen,10:45).
- 'En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden' (Handelingen 19:6).

Spreken in tongen

Wat mag de waarde van dit spreken in tongen zijn? Wat is de reden dat de Heilige Geest Gods kinderen bij deze 'doop' ertoe aanzette om zich op deze wijze te uiten? Het spreken in tongen is allereerst aanbidding:

- 'Wie in een tong spreekt, spreekt niet tot mensen, maar tot God, want niemand verstaat het, door de Geest spreekt hij geheimenissen' (1 Corinthiërs 14:3).

Het spreken in tongen is een speciale vorm van gebed, waarbij de Heilige Geest de gelovige de woorden in de mond legt, die uiting geven aan wat in zijn hart leeft. Het resultaat ervan is dat de gelovige gebouwd wordt in zijn geloof:

- 'Wie in een tong spreekt, sticht zichzelf...!' (1 Corinthiërs 14:4).
- 'Maar gij, geliefden, bewaart uzelf in de liefde Gods, door uzelf op te bouwen in uw allerheiligst geloof en door te bidden in de Heilige Geest (Judas 20).

Bovendien bewerkt het spreken in tongen een innerlijke emotionele verkwikking. De bijbel brengt het in verband met 'rust' en 'verademing' voor de mens. Als Paulus uiteenzet hoe het spreken in tongen in de gemeente

gepraktiseerd moet worden, verwijst hij naar een profetie uit het Oude Testament, die weergeeft wat de Heer zijn volk door dit verschijnsel zou willen zeggen:

- 'Voorwaar, door mensen die een onverstaanbare taal spreken, en in een vreemde tongval zal tot dit volk spreken Hij, die tot hen gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de vermoeide rust, en dit is de verademing - maar zij wilden niet luisteren' (Jesaja 28:11 en 12).

Door het spreken in tongen voegt de Heer een nieuwe dimensie aan het gebed van zijn kinderen toe. Dit brengt hun grote geestelijke kracht, naar de belofte van Jezus:

- 'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn....'(Handelingen 1:8).

Hoe ontvangt men de belofte?

Om te beginnen zal men moeten vertrouwen, dat de Heer een volkomen reiniging schonk op het moment dat men zijn leven in de hand van de Heer gaf. Toen men bij het luisteren naar de prediking in het huis van Cornelius de doop in de Geest spontaan ontving, was dit omdat men zijn vertrouwen

volkomen gevestigd had op de reiniging die het geloof bewerkt:

- 'En God, die de harten kent, heeft getuigd door hun de Heilige Geest te geven evenals ook aan ons, zonder enig onderscheid te maken tussen ons en hen, door het geloof hun hart reinigende' (Handelingen 15:8 en 9).

Uiteraard wordt van de gelovige die de doop in de Geest ontvangen wil, ook toewijding gevraagd:

- 'En wij zijn getuigen van deze dingen en ook de Heilige Geest, die God hun gegeven heeft, die Hem gehoorzaam zijn' (Handelingen 5:32).

Bovendien is het niet door allerlei uiterlijke inspanningen dat men deze ervaring ontvangt, maar door zich daar in geloof en vertrouwen naar uit te strekken:

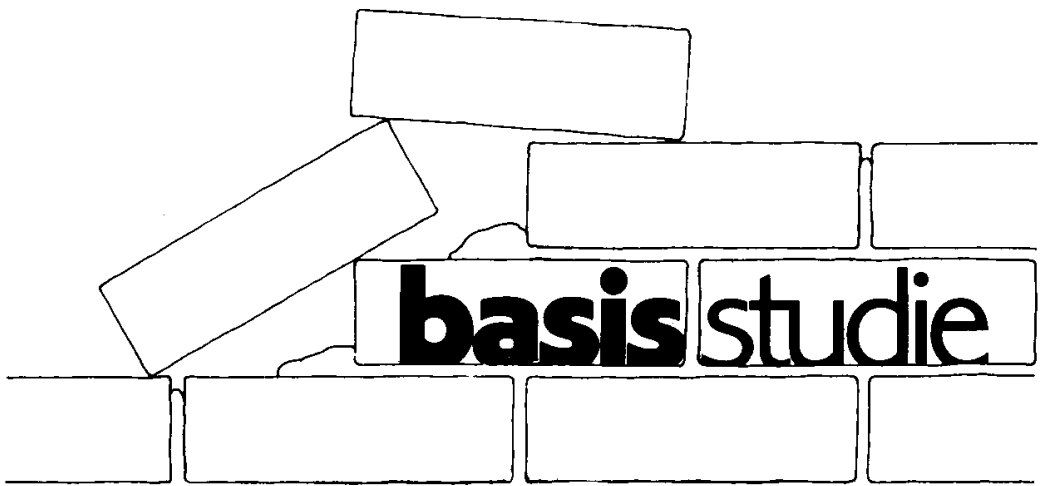
- 'Dit alleen zou ik van u willen weten: hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van de werken der wet, of van de prediking van het geloof?' (Galaten 3:2).
- 'Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof' (Galaten 3:14).

Wie gelooft dat God zijn Geest geven wil, zal niet passief afwachten, maar er ook om vragen:

- Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige

Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden' (Lucas 11:13).

- 'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijk op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt (Jacobus 1:6).

de dienst der gebeden

Gebed. Groter voorrecht is nauwelijks denkbaar: naderen tot Gods tegenwoordigheid, spreken met de Heer:

- 'Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus.... en wij een grote priester over het huis hebben, laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad' (Hebreeën 10:19-21).

De bijbel roept ons op om altijd te bidden, op velerlei wijzen:

- 'Ik vermaan u dan allereerst *smekingen, gebeden, voorbeden, en dankzeggingen* te doen voor alle mensen....' (1 Timótheüs 2:1).

Ziedaar de verschillende vormen die het gebed aan kan nemen: smekingen, gebeden, voorbeden en dankzeggingen.

GEBEDSVORMEN

Smekingen

De Heer nodigt ons uit met onze *nood* tot Hem te gaan. Zelfs, wanneer deze groot is, vanuit een innerlijke gedrevenheid. Ook Jezus Zelf heeft dit gekend:

- 'Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij *smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan Hem*, die Hem uit de dood kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst' (Hebreeën 5:7).

Wij mogen het voorbeeld van de Heer hierin volgen:

- 'Bidt daarbij met *aanhoudend bidden en smeken* bij elke gelegenheid, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen' (Efeziërs 6:18).

God is een goede God. Hij belooft op de noodkreet van het hart van zijn kinderen in te gaan:

- 'Zal God dan zijn uitverkorenen geen recht verschaffen, *die dag en nacht tot Hem roepen*, en laat Hij hen wachten? Ik zeg u, dat Hij hun spoedig recht zal verschaffen' (Lucas 18:7 en 8).

Gebeden

Wij mogen niet alleen onze nood bij de Heer brengen, maar Hem ook onze *wénsen* bekend maken. God is een goede Vader en Hij verlangt er naar zijn kinderen het goede te schenken:

- 'Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden' (Mattheüs 7:11).

De Vader wil ons veel méér schenken als wij voor mogelijk houden:

- 'Roep tot Mij en Ik zal u antwoorden en u grote, ondoorgrondelijke dingen

verkondigen, waarvan gij niet weet' (Jeremia 33:3).

- 'Hem nu, die blijkens de kracht, welke in ons werkt, bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij bidden of beseffen, Hem zij de heerlijkheid (Efeziërs 3:20).

Het brengen van onze zorgen én onze wensen onder Gods aandacht, is een vaste basis voor een leven onder de zegen van de Heer:

- 'Weest in geen ding bezorgd, maar laten bij alles *uw wensen* door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God. *En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden* in Christus Jezus' (Filippenzen 4:6 en 7).

Voorbeden

De Heer daagt ons niet alleen uit met onze eigen nood tot Hem te komen, maar ook tot Hem te gaan met de nood van de ánder. Meer nog: Hij schenkt ons het voorrecht diens plaats in te nemen, op te treden als zijn vertegenwoordiger:

- 'Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem het leven geven, hun namelijk

die zondigen niet tot de dood' (1 Johannes 5:16).

Wanneer meerderen samenstemmen om voor een mede-gelovige die met de zonde breken wil voorbede te doen, wordt daar een bijzondere kracht aan verleend:

- 'Voorwaar, Ik zeg u, al wat gij (meervoud!) op aarde bindt, zal gebonden zijn in de hemel en al wat gij op aarde ontbindt, zal ontbonden zijn in de hemel. Ik zeg u, dat, als twee van u op de aarde iets eenparig zullen begeren, het hun zal ten deel vallen van mijn Vader die in de hemelen is' (Mattheüs 18:18 en 19).

Ook voor de gemeente in haar totaliteit zoekt de Heer mensen die als voorbidders willen optreden, opdat zijn heil in haar openbaar zal worden:

- 'Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel.... Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld, die de ganse dag en de ganse nacht nimmer zullen zwijgen. Gij, die de Here indachtig maakt, gunt u geen rust. En laat Hem geen rust, totdat Hij

Jeruzalem grondvest en het stelt tot een lof op aarde' (Jesaja 62:1,6 en 7).

Dankzegging

Bij dankgebeden geven wij uiting aan onze verwondering over Gods trouw en zijn zorg voor ons leven. Dankzegging is gericht *op wat de Heer voor ons doet*:

- 'Wie lof offert (letterlijk: wie dankoffers brengt), eert Mij en baant de weg dat Ik hem Gods heil doe zien' (Psalm 50:23).

Dankzegging kan uiting zijn van geloof in Gods ingrijpen, zelfs voordat dat openbaar geworden is:

- 'Volhardt in het gebed, weest daarbij waakzaam en dankt...' (Kolossenzen 4:2).

Dankzegging vertegenwoordigt het klimaat van Gods Koninkrijk:

- 'En al de engelen stonden rondom de troon en de oudsten en de vier dieren, en zij wierpen zich op hun aangezicht voor de troon en aanbaden God, zeggende: Amen, de lof en de heerlijkheid en de wijsheid en de *dankzegging* en de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeuwigheden! Amen!' (Openbaring 7:11 en 12).

De Heer verwacht dankbaarheid van ons onder *álle omstandigheden*. Al is de nacht duister, juist dán stralen de sterren van Gods beloften helderder dan ooit tevoren:

- 'Dankt te allen tijde in de naam van onze Here Jezus Christus God, de Vader, voor alles' (Efeziërs 5:20).
- 'Dankt onder alles' (1 Tessalonicenzen 5:18).

Aanbidding

De hoogste vorm van het gebed is de aanbidding. Hierbij geven we uiting aan onze verwondering over *wie de Heer is*. Aanbidden is God de eer geven die Hem toekomt, melding maken van zijn heerlijkheid. Hij is dat waard:

- 'De Koning der eeuwen, de onvergankelijke, de onzienlijke, de enige God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid! Amen!' (1 Timoteüs 1:17).

God Zélf staat bij aanbidding centraal. Hem komt dat ten volle toe:

- 'Gij, onze Here en God, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, de eer en de macht; want Gij hebt alles geschapen, en om uw wil was het en werd het geschapen' (Openbaring 4:11).

Aanbidding en groeien naar de volmaaktheid in het geloofsleven gaan samen:

- 'Hem nu, die u voor struikelen kan behoeden en onberispelijk doen staan voor zijn heerlijkheid in grote vreugde, de enige God, onze Heiland, zij door Jezus Christus, onze Here, heerlijkheid, majesteit, kracht en macht vóór alle eeuwigheid, én nu én in alle eeuwigheden! Amen' (Judas 24).

GEBEDSPRINCIPES

Voor Gods natuurlijke schepping gelden bepaalde wetmatigheden. Zo ook in de geestelijke dimensie van ons bestaan. Ook voor ons gebedsleven gelden bepaalde wetten.

Tot eer van God

Onze motivatie moet bij het bidden gezond zijn. Ons leven moet toegewijd zijn aan de Heer. Gebeden uit puur zelfzuchtige overwegingen vinden geen verhoring:

- 'Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig en naijverig en gij kunt er niets mede verkrijgen; gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets, omdat gij niet bidt. (Of,) gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij *verkeerd bidt, om het in uw*

hartstochten door te brengen'
(*Jacobus 4:2 en 3*).

In de naam van Jezus

Bidden 'in de naam van Jezus' is meer dan het gebruiken van een formule. Het betekent in gemeenschap met Hem, 'in Christus zijnde', tot God naderen, als Hij Zélf dat deed:

- 'Tot nog toe hebt gij niet om iets gebeden in mijn naam; bidt en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij'. 'Te dien dage zult gij in mijn naam bidden en Ik zeg u niet, dat Ik de Vader voor u vragen zal, want de Vader Zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt liefgehad en geloofd hebt, dat Ik van God ben uitgegaan' (Johannes 16:24 en 26).

Naar de wil van God

God verhoort die gebeden die naar zijn wil zijn:

- 'En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort' (1 Johannes 5:14).
- 'En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, weten wij, dat wij de bedden verkregen hebben, die wij van Hem hebben gebeden' (1 joh 5:15).

Met volharding

- 'Hij sprak een gelijkenis tot hen met het oog daarop, dat zij altijd moesten bidden en niet verslappen (Lucas 18:1).
- 'Het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt' (Jacobus 5:16).

Gods Geest Zélf zal bij het volhardend bidden de kracht geven om door te gaan door ons er de drang toe te geven:

- 'Evenzo komt de Geest onze zwakheid te hulp; want wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren, maar de Geest Zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen' (Romeinen 8:26).

Nauwkeurig omschrijvend

We mogen de Heer laten weten wat we nu precies van Hem verlangen, vaagheid bij het bidden is 'uit de boze':

- '.... Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden' (Mattheüs 7:11). 'En gebruikt bij uw bidden geen omhaal van woorden, zoals de heidenen; want zij menen door hun veelheid van woorden verhoord te zullen worden' (Mattheüs 6:7).

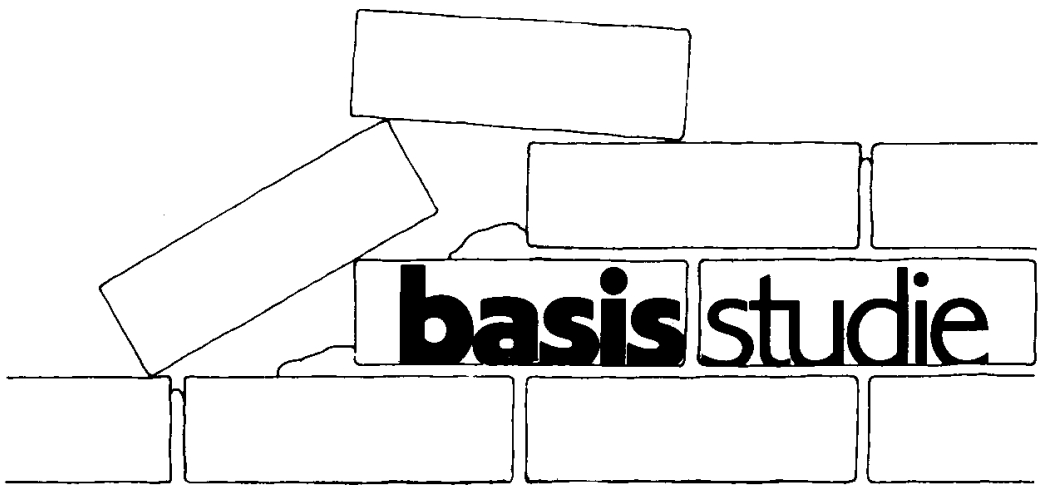
Vanuit vertrouwen

Gebed moet met geloof gepaard gaan, immers:

- 'Zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken' (Hebreeën 11:6).

Met aanvaarding

Bij waarachtig bidden zal men op een punt komen dat men zich hetgeen men verwacht, in geloof toeëigent, ook al is van de verhoring in feite nog niets te zien: 'Daarom zeg Ik u, al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal geschieden' (Marcus 11:24).

gaven en bedieningen

Kracht en toerusting

Een van de meest ingrijpende ervaringen in het leven van een gelovige is waarschijnlijk wel de *doop in de Heilige Geest*. Wij worden er immers door *bekleed met kracht*, naar de belofte van Jezus:

- 'Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt' (Handelingen 1:8).

Op welke wijzen zal deze kracht zich nu in ons leven openbaren? We kunnen er twee noemen: als *geestelijke dynamiek* en als *bovennatuurlijke toerusting*. De dynamiek uit zich in stuwkracht, in moed en doorzettingsvermogen bij het uitvoeren van het werk Gods, zelfs onder zware omstandigheden. Deze uiting van de kracht Gods vinden we terug in de

opstelling van de apostelen als de vervolgingen losbarsten over de eerste christengemeente:

- 'Toen zij (de autoriteiten die de vrije verkondiging van Gods Woord wilden beletten) de *vrijmoedigheid* van Petrus en Johannes zagen en bemerkten hadden, dat zij ongeletterde en eenvoudige mensen uit het volk waren, verwonderden zij zich' (Handelingen 4:13).

De bovennatuurlijke toerusting ontvangen Gods kinderen, doordat God hun gaven en speciale bedieningen toevertrouwt. Nadat Jezus naar de hemel gevaren was en Zich als de Verheerlijkte aan de rechterhand van God had gezet, stortte Hij zijn Geest uit

over zijn volgelingen en deelde hun daarbij geestelijke gaven mee:

- 'Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt. Daarom heet het: opgevaren naar den hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, *gaven gaf Hij aan de mensen*' (Efeziërs 4:7,8).

Onze plaats in het lichaam

Blijkbaar is de doop in de Heilige Geest het middel dat de Heer gebruikt om gestalte te geven aan het lichaam, waartoe wij reeds behoren door de wedergeboorte. Door elkeen gaven en bedieningen toe te vertrouwen, wijst Hij hen de speciale plaats aan die ze in het lichaam mogen innemen:

- '*God heeft evenwel het lichaam zó samengesteld, dat Hij meer eer gaf aan hetgeen misdeeld was, opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen*' (1 Korintiërs 12:24,25).

Het is duidelijk dat God ons gaven geeft naar zijn wil, en overeenkomstig zijn specifieke bedoelingen met ons leven. Toch is het nodig dat we een duidelijk begrip hebben van het wézen van de gaven en van de wijze waarop

zij functioneren. Bovendien wekt het Woord van God ons op om ons zodanig op te stellen, dat de Heer ons deze gaven inderdaad toevertrouwen kan:

- 'Ten aanzien van de *uitingen des geestes*, broeders, wil ik u niet onkundig laten' (1 Korintiërs 12:1).
- 'Jaagt de liefde na en *streeft naar de gaven des Geestes*' (1 Korintiërs 14:1).

De verscheidenheid van gaven

De Heer spreekt en handelt op velerlei wijzen. Daarom deelt Hij een grote verscheidenheid van gaven aan zijn kinderen mee, opdat zij daarmee zijn werk kunnen realiseren. We hebben de gewoonte om iedere uiting van de Heilige Geest een 'gave' te noemen. De bijbel maakt echter duidelijk onderscheid tussen '*genadegaven*', speciale '*bedieningen*' en incidentele '*uitingen*' van de Geest. We zullen elke categorie afzonderlijk onder de loep nemen aan de hand van de woorden van Paulus, als hij stelt:

- 'Er is verscheidenheid in *genadegaven*, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid in *bedieningen*, maar het is dezelfde Here; en er is verscheidenheid in *werkingen*, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt' (1 Korintiërs 12:4-6).

Gaven

- '... er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest...'

Het woord dat hier gebruikt wordt, is 'charisma', dat uitdrukking geeft aan de speciale genade die in ons leven werkzaam is. Het gaat hier om kwaliteiten die de Heer aan een ieder, individueel, toevertrouwde en die Hij heiligde door er een bovennatuurlijke dimensie aan toe te voegen. Voor ons is het daarom nodig dat we de genade ontdekken die in ons leven werkzaam is en tevens haar beperkingen leren kennen:

- 'Want krachtens de genade, die mij geschonken is, zeg ik een ieder onder u: koestert geen gedachten hoger dan u voegen, maar gedachten tot bedachtzaamheid, naar de mate van het geloof, dat God elkeen in het bijzonder heeft toebedeeld' (Romeinen 12:3).

Wat ons betreft, wij zijn verantwoordelijk om deze genade te herkennen en te handelen binnen haar begrenzingsen. Enerzijds zullen we onze 'gave' niet mogen veronachtzamen, anderzijds zullen we geen verantwoordelijkheden op ons mogen nemen, waarvoor de Heilige Geest ons geen toerusting schonk:

- 'Profetie, naar gelang van ons geloof; wie dient, in het dienen wie onderwijst, in het onderwijzen; wie vermaant, in het vermanen; wie meedeelt, in eenvoud; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid' (Romeinen 12:7,8).

Bedieningen

- '...er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is dezelfde Here...'

Er zijn in de gemeente gelovigen die door de Heer in een speciale positie zijn geplaatst. De 'charisma's' die zij ontvingen, werden door het volk van God herkend en vonden ook speciale *erkenning*:

- '*En God heeft sommigen aangesteld in de gemeente, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, verder krachten, daarna gaven van genezing, bekwaamheid om te helpen, om te besturen, en verscheidenheid van tongen*' (1 Korintiërs 12:28).

Het is interessant om op te merken dat de apostel de 'natuurlijke' bedieningen - de bekwaamheid om te helpen (bedoeld wordt hier: de financiën te beheren) en te besturen - naast de

'bovennatuurlijke' plaatst. Hieruit blijkt duidelijk dat Paulus geen onderscheid maakte tussen 'gewone' bedieningen en 'buitengewone'. Voor hem wordt iedere activiteit van de gelovige bewerkstelligd door de Heilige Geest.

Eenzelfde lijst van bedieningen vinden we in de brief aan de Efeziërs, waar de apostel zich beperkt tot het noemen van die bedieningen, die rechtstreeks verbonden zijn met het onderwijs van het Woord van God:

- *'En Hij heeft* zowel apostelen als profeten *gegeven*, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Efeziërs 4:11,12).

De uitingen

Het is deze categorie, die het meest voorkomt en opvalt. Immers:

- 'En er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot welzijn van allen' (1 Korintiërs 12:6,7).
- 'Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest...' (1 Korintiërs 12:11).

In deze verzen vinden we de oorzaak van haar verbreiding: God werkt immers *alles in allen* en *aan een ieder* wordt de openbaring van de Geest gegeven. De begrippen die Paulus hier gebruikt zijn: 'werkingen' en 'openbaringen'. Zij drukken uit dat de Geest iets herhaaldelijk en spontaan doet door middel van hen, die zich beschikbaar stellen om door de Heer gebruikt te worden. God wil 'alles in allen' werken, dat wil zeggen dat - wanneer de Geest in de gemeente actief begint te worden - allen, die onder beslag komen van de zalving, gebruikt kunnen worden om een van deze 'gaven' te manifesteren en zo te voorzien in een bestaande behoefte met het oog op 'het welzijn van allen':

- 'Want aan de een wordt door de Geest gegeven met wijsheid te spreken, en aan de ander met kennis te spreken krachtens dezelfde Geest; aan de een geloof door dezelfde Geest en aan de ander gaven van genezingen door die ene Geest; aan de een werking van krachten, aan de ander profetie; aan de een het onderscheiden van geesten, en aan de ander allerlei tongen, en aan weer een ander 'vertolking van tongen' (1 Korintiërs 12:8-10).

Om duidelijk uit te laten komen, dat deze lijst als een verscheidenheid van incidentele openbaringen van de Geest te midden van het volk van God moet worden beschouwd, besluit de apostel met de woorden: 'Doch dit alles *werkt één en dezelfde Geest*, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil' (1 Korintiërs 12:11).

Streven naar de gaven

We zagen dus, dat de 'geestesgaven' zowel een spontaan karakter kunnen dragen als een permanent. Enerzijds is er sprake van werkingen, anderzijds van gaven en bedieningen. Het is duidelijk dat er een nauw verband tussen het een en het ander moet bestaan. Ze vullen elkaar aan: het herhaaldelijk voorkomen van bepaalde *werkingen* van de Geest in ons leven leidt dikwijls tot een betrokkenheid bij een bepaalde *bediening*. Schenkt de Heer ons bijvoorbeeld genade om regelmatig een profetie uit te spreken, dan kan daaruit de bediening van profeet ontstaan.

Herkennen we, dat de Heer ons een bepaalde bediening heeft toevertrouwd, dan zullen we met meer toewijding de *uitingen van de Geest zoeken* waardoor deze bediening nog waardevoller wordt. Schonk de Heer ons

bijvoorbeeld de bediening van een evangelist, dan kunnen we ook verwachten dat Hij ons de 'gaven' toebedeelt, die deze bediening bevestigen: de gave van geloof, van genezing of van krachten. Voor het zoeken naar de openbaringen van de Geest, is het nodig, dat we de werking van de Geest in ons eigen hart ruim baan geven en we de Heer toestaan ons durf en vrijmoedigheid te schenken, zodat we handelen in overeenstemming met de leiding van de Heilige Geest en initiatief durven te nemen door het geloof. Deze houding van moed en aktie wilde Paulus zijn discipel Timoteüs bijbrengen, toen hij schreef:

- 'Om die reden herinner ik u eraan, *de gave Gods (namelijk de aanwezigheid van Gods Geest) aan te wakkeren, die door mijn handoplegging in u is. Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid*' (2 Timoteüs 1:6,7).

Ditzelfde kunnen we ook toepassen met betrekking tot de bedieningen die de Heer ons schonk: wanneer we eenmaal de speciale taak ontdekt hebben die de Heer ons in het lichaam van Christus wil toevertrouwen, is het

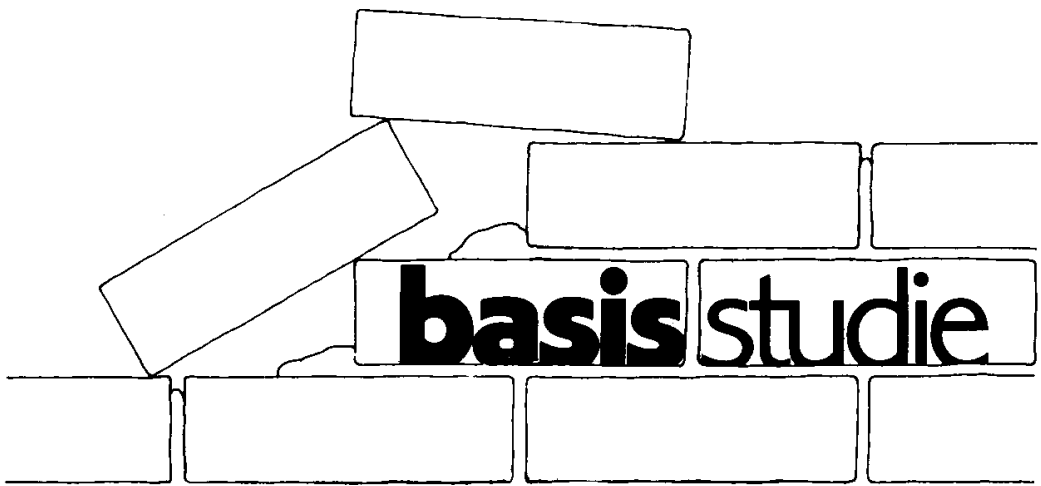
zaak, dat we ons daarvoor volkomen inzetten:

- 'Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten (dit gebeurde blijkbaar bij de bevestiging in een bediening). Behartig deze dingen, leef erin, opdat aan allen blijke, dat gij

voortgaat. Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen' (1 Timoteüs 4:14-16).

Laten we daarom gehoorzaam zijn aan de bijbelse opdracht die zegt:

- 'Zo moet ook gij, omdat gij naar geestelijke gaven streeft, trachten uit te munten tot stichting van de gemeente' (1 Korintiërs 14:12).

de methode van de meester

Hoe zullen we de 'Grote Opdracht' vervullen om de hele wereld bekend te maken met het evangelie? Wat zou onze strategie daarbij kunnen zijn? De 'methode van de Meester' kan ons een zinvol antwoord op deze vragen leveren. Hoewel Hijzelf slechts over drie korte jaren beschikte om een eerste lichter 'evangelisten' op te leiden, bleef zijn opzet niet zonder resultaat: binnen enkele decennia werd de hele toenmalige wereld met zijn boodschap bereikt. Jezus' discipelen waren zodanig gegrepen door zijn boodschap en zijn methode dat zij hun visie ook op de volgende generaties gelovigen over wisten te dragen.

- 'Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij

aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens.... verkondigen wij ook u, opdat gij met ons gemeenschap zoudt hebben' (1 Johannes 1:1-3).

Selectie

Het voornaamste uitgangspunt van Jezus' 'programma' was een kleine groep mannen aan te werven die Hij door woord en daad tot navolging zou kunnen inspireren. Telkens als hij mensen uitdaagde Hem van nabij te volgen, heette het:

- 'Komt achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken' (Mattheüs 4:19).

Hoewel velen tot zijn volgelingen hoorden, concentreerde de Heer Zich

na zorgvuldig overleg en gebed op een selecte groep: 'En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het gebergte ging om te bidden, en Hij bracht de nacht door in gebed tot God. En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde' (Lucas 6:12 en 13).

Dit betekende echter niet dat de Heer zijn aandacht uitsluitend op deze kleine kring richtte.

- 'Toen Hij de scharen zag, werd Hij met ontferming over hen bewogen, daar zij voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hebben. Toen zeide Hij tot zijn discipelen: de oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst' (Mattheüs 9:36-38).

Dit zou ook de 'strategie' voor Gods gemeente worden: waar de Heer sommigen speciale 'bedieningen' schenkt, is dit om op hun beurt anderen te brengen tot de ontplooiing van hun eigen bediening:

- 'En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot

dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus' (Efeziërs 4:11).

Gemeenschap

Het voornaamste kenmerk van de opleiding die de Heer zijn volgelingen meegaf, was het feit dat Hij tijdens zijn 'lessen' zijn leven met hen deelde en ook gelegenheid gaf onder zijn supervisie een deel van het werk te verrichten:

- 'En Hij stelde er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken' (Marcus 3:14).

Het was dankzij dit voortdurend samenzijn met de Meester, dat zij in de gelegenheid waren inzicht te verkrijgen in de dingen van het Koninkrijk:

- 'Zijn discipelen vroegen Hem, wat de bedoeling van deze gelijkenis was. En Hij zeide: U is het gegeven de geheimenissen van het Koninkrijk Gods te kennen..... (Lucas 8:9).

Jezus zelf was voor hen de 'vleesgeworden Waarheid', dankzij het intieme contact dat zij met het leven van de Meester hadden. Vandaar dat Hij op hun vraag naar de weg tot de Vader, vrijmoedig zeggen kon:

- 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven....' (Johannes 14:6).

Waar zijn discipelen iets voor anderen hebben kunnen betekenen, was het vanuit de persoonlijke relatie die zij met hun Leermeester onderhouden hadden:

- 'Wanneer de Trooster komt, die Ik u zenden zal van de Vader, de Geest der waarheid, die van de Vader uitgaat, zal deze van Mij getuigen; en gij moet ook getuigen, want gij zijt van het begin aan met Mij' (Johannes 15:26 en 27).

Toewijding

De Heer verwachtte dat de leerlingen die Hij persoonlijk begeleidde ook gehoor aan zijn onderwijs zouden geven. Hij eiste van hen een bewuste keuze:

- 'Geen slaaf kan twee heren dienen, want hij zal óf de ene haten en de andere liefhebben, óf zich aan de ene hechten en de andere minachten' (Lucas 16:13).

Wie een discipel van het Koninkrijk wil zijn, zal dan ook bereid moeten zijn de kosten te berekenen:

- 'En weer een ander zeide: Ik zal u volgen, Here, maar laat mij eerst

afscheid nemen van mijn huisgenoten. Maar Jezus zeide tot hem: Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods' (Lucas 9:61).

De Heer verwachtte praktische gehoorzaamheid van zijn volgelingen. Men moest niet alleen zijn leer aanvaarden, maar er bovendien naar willen léven:

- 'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren.... Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft.... Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren (Johannes 14:15, 21 en 23).

De overgave die de Heer van zijn discipelen verwachtte, kende Hij ook in eigen leven; Hij kon hun daarin tot voorbeeld zijn:

- 'Mijn spijze is de wil te doen desgene, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen' (Johannes 4:34).
- 'Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gij ook doet, gelijk Ik gedaan heb. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, een slaaf staat niet boven zijn heer, noch een gezant boven zijn zender' (Johannes 13:15 en 16).

Overdracht

De bediening van de Meester bestond niet in de eerste plaats in het overdragen van kennis, maar in het inspireren tot dezelfde geesteshouding die zijn leven beheerste. De discipelen zouden moeten leren dat zij de Meester niet naar de letter navolgden, maar in de kracht van Gods Geest:

- 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden. Gij zijt mijn vrienden, indien gij doet, wat Ik u gebied' (Johannes 15:13,14).

Heel het streven van de Heer was erop gericht duidelijk te maken, dat slechts het werk dat in de kracht van de Heilige Geest verricht wordt, waarde heeft:

- 'De Geest is het, die levend maakt, het vlees doet geen nut; de woorden, die ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven' (Johannes 6:63).

Terwijl Hij zijn leven en bediening met de directe kring van zijn volgelingen deelde, toonde de Heer aan dat ook zij uit dezelfde kracht van Gods Geest zouden kunnen leven: •'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen,

en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader' (Johannes 14:12).

Demonstratie

Jesus onderwees niet alleen met woorden hoe zijn volgelingen in de dienst van God zouden moeten staan, maar bovenal met zijn leven. Twee facetten waren daarbij van groot belang: zijn gebedsleven en zijn omgang met de Schrift:

- 'En het geschiedde, terwijl Hij ergens in gebed was, dat één van zijn discipelen, toen Hij ophield, tot Hem zeide: Here, leer ons bidden (Lucas 11:1).

Waar Jesus ook kwam, allen liet Hij zien welk een groot belang Hij aan de Schriften hechtte:

- 'Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen....' (Johannes 5:39).

Na de opstanding kwam de Heer nog eens terug op de waarde van een intensieve omgang met de Schrift:

- 'En Hij nam en at voor hun ogen en Hij zeide tot hen: Dit zijn mijn woorden die Ik tot u sprak, toen Ik nog bij u was, dat alles wat over Mij geschreven staat in de wet van Mozes en de profeten en de

psalmen moet vervuld worden'
(Lucas 24:43 en 44).

prediken in hun steden' (Mattheüs
11:1).

Verantwoordelijkheid

Vanaf het eerste moment heeft de Heer zijn volgelingen laten delen in de verantwoordelijkheid voor de verkondiging van het evangelie, zij zouden immers door de 'praktijkervaring' vissers van mensen moeten worden:

- 'Hij riep de twaalven tot Zich en begon hen uit te zenden, twee aan twee, en gaf hun macht over de onreine geesten' (Marcus 6:7).

De Heer stuurde hen niet zonder meer op pad, maar gaf hun uitgebreide instructies over de wijze waarop zij het werk zouden moeten verrichten:

- 'Gaaf en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet' (Mattheüs 10:7,8).

Als goede leraar deelde de Heer echter ook Zélf in deze taak:

- 'En het geschiedde, toen Jezus zijn bevelen aan zijn twaalf discipelen ten einde had gebracht, dat Hij vandaar vertrok om te leren en te

Supervisie

De Heer liet zijn volgelingen niet aan hun lot over bij het volvoeren van hun taak. Hij nam tijd hen te begeleiden:

- 'En de apostelen kwamen weder samen bij Jezus en berichtten Hem al wat zij gedaan en geleerd hadden. En Hij zeide tot hen: Komt hier en gaat met Mij alleen naar een eenzame plaats en rust een weinig' (Marcus 6:30 en 31).

Faalden zijn volgelingen in het uitvoeren van hun opdracht, de Heer was onmiddellijk beschikbaar om hen verder te helpen op de weg:

- 'Toen kwamen de discipelen bij Jezus en zeiden, toen zij met Hem alleen waren: Waarom hebben wij hem niet kunnen uitdrijven? Hij zeide tot hen: Vanwege uw kleingeloof' (Mattheüs 17:19 en 20).

Vermenigvuldiging

Het was Jezus' uiteindelijke bedoeling dat zijn discipelen op hun beurt anderen zouden inspireren om ware volgelingen van de Heer te worden zoals zij dat waren:

- 'Gaaf dan henen, maakt alle volken tot mijn discipelen en doopt hen in

de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb' (Mattheüs 28:19).

Later zou de apostel Paulus ditzelfde principe in zijn bediening toepassen en anderen doorgeven:

- 'Wat gij van Mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouwd dat toe aan vertrouwde mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten' (2 Timótheüs 2:2).

De uitdaging

Jezus' plan was de eenvoud zelf. Mensen vormden zijn hoogste prioriteit. Hij begon met enkelen, leefde nauw met hen samen, schonk hun zijn tijd en aandacht en wijdde hen in de geheimenissen van het Koninkrijk in. Hij leerde hun delen in de verantwoordelijkheid voor het werk van God en begeleidde hen daarin nauwgezet. Dit alles in de verwachting dat zij op hun beurt anderen zouden uitdagen om zijn discipelen te worden. Een voorbeeld tot navolging?!